

Sinteza deciziilor pronunțate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în luna iunie 2018

Domeniul	Decizii CJUE
Apropierea legislațiilor	<p><u>Cauza C-210/16, Wirtschaftsakademie Schleswig-Holstein</u> - Articolul 2 litera (d) din Directiva 95/46/CE privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date trebuie să fie interpretat în sensul că noțiunea „operator”, în sensul acestei dispoziții, înglobează administratorul unei pagini pentru fani găzduite pe o rețea socială.</p> <p>Articolele 4 și 28 din Directiva 95/46 trebuie să fie interpretate în sensul că, atunci când o întreprindere stabilită în afara Uniunii Europene dispune de mai multe sedii în diferite state membre, autoritatea de supraveghere a unui stat membru este abilitată să exercite competențele pe care i le conferă articolul 28 alineatul (3) din această directivă în privința unui sediu al acestei întreprinderi situat pe teritoriul acestui stat membru, deși, potrivit repartizării misiunilor în cadrul grupului, pe de o parte, acest sediu răspunde doar de vânzarea de spații publicitare și de alte activități de marketing pe teritoriul statului membru menționat și, pe de altă parte, răspunderea exclusivă a colectării și a prelucrării datelor cu caracter personal incumbă, pentru întregul teritoriu al Uniunii Europene, unui sediu situat într-un alt stat membru.</p> <p>Articolul 4 alineatul (1) litera (a) și articolul 28 alineatele (3) și (6) din Directiva 95/46 trebuie interpretate în sensul că, atunci când autoritatea de supraveghere a unui stat membru intenționează să exercite în privința unui organism stabilit pe teritoriul acestui stat membru competențele de intervenție prevăzute la articolul 28 alineatul (3) ca urmare a unor atingeri aduse normelor referitoare la protecția datelor cu caracter personal, săvârșite de un terț operator al acestor date care are sediul în alt stat membru, respectiva autoritate de supraveghere este competentă să aprecieze, în mod autonom în raport cu autoritatea de supraveghere a acestui din urmă stat membru, legalitatea unei astfel de prelucrări de date și își poate exercita competențele de intervenție în privința organismului stabilit pe teritoriul său fără a solicita în prealabil autorității de supraveghere a celui alt stat membru să intervină.</p> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p> <p><u>Cauza C-116/18, Comisia/România</u> – cauza a fost radiată din registrul Curții, în urma desistării Comisiei.</p>

<p>Fiscalitate</p>	<p><u>Cauza C-459/17, SGI</u> - Articolul 17 din a șasea directivă 77/388/CEE privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri – sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare, astfel cum a fost modificată prin Directiva 91/680/CEE, trebuie interpretat în sensul că, pentru a-i refuza persoanei impozabile destinate a unei facturi dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată menționate în această factură, este suficient ca administrația să stabilească faptul că operațiunile cărora le corespunde această factură nu au fost realizate efectiv.</p> <p><u>Cauza C-421/17, Polfarmex</u> - Articolul 2 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată trebuie interpretat în sensul că transferul, de către o societate pe acțiuni către unul dintre acționarii săi, al proprietății asupra unor bunuri imobile efectuat cu titlu de contraprestație pentru răscumpărarea de către societatea pe acțiuni menționată, în cadrul unui mecanism de retragere de acțiuni prevăzut de legislația națională, a acțiunilor deținute în capitalul său social de acest acționar constituie o livrare de bunuri cu titlu oneros supusă taxei pe valoarea adăugată, cu condiția ca bunurile imobile menționate să fie afectate activității economice a aceleiași societăți pe acțiuni.</p> <p><u>Cauza C-39/17, Lubrizol France</u> - Articolele 28 și 30 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări a unui stat membru care prevede că baza impozabilă a unor contribuții percepute pe cifra de afaceri anuală a societăților, cu condiția ca aceasta din urmă să atingă sau să depășească o anumită sumă, este calculată ținând seama de valoarea reprezentativă a bunurilor transferate de o persoană impozabilă sau în numele acesteia, în scopul desfășurării activității sale economice, din acest stat membru către un alt stat membru al Uniunii Europene, această valoare fiind luată în considerare din momentul transferului menționat, în timp ce, atunci când aceleași bunuri sunt transferate de persoana impozabilă sau în numele acesteia, în scopul desfășurării activității sale economice, pe teritoriul statului membru vizat, valoarea lor nu este luată în considerare în baza impozabilă menționată decât la momentul vânzării lor ulterioare, cu condiția:</p> <ul style="list-style-type: none"> – în primul rând, ca valoarea acestor bunuri să nu fie luată din nou în considerare în baza impozabilă menționată la momentul vânzării lor ulterioare în acest stat membru; – în al doilea rând, ca valoarea lor să fie dedusă din baza impozabilă menționată atunci când aceste bunuri nu sunt destinate vânzării în celălalt stat membru sau au fost transportate înapoi în statul membru de origine fără a fi fost vândute;
---------------------------	--

– în al treilea rând, ca avantajele ce rezultă din utilizarea contribuțiilor menționate să nu compenseze integral sarcina suportată de produsul național comercializat pe piața națională la momentul introducerii sale pe piață, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere.

Cauza C-665/16, Gmina Wroclaw - Articolul 2 alineatul (1) litera (a) și articolul 14 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată trebuie interpretate în sensul că reprezintă o operațiune supusă taxei pe valoarea adăugată transferul dreptului de proprietate asupra unui bun imobil care aparține unei persoane impozabile în scopuri de taxă pe valoarea adăugată către domeniul public al unui stat membru, realizat în condițiile prevăzute de lege și cu plata unei compensații într-o situație în care aceeași persoană reprezintă în același timp autoritatea expropriatoare și comuna expropriată și în care aceasta din urmă continuă în practică să gestioneze bunul vizat, chiar dacă plata compensației nu a fost realizată decât prin intermediul unui transfer contabil intern în bugetul comunei.

Cauza C-650/16, Bevola și Jens W. Trock - Articolul 49 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene trebuie interpretat în sensul că se opune unei legislații a unui stat membru care exclude posibilitatea ca o societate rezidentă care nu a optat pentru un regim de impozitare internațională la nivel de grup precum cel în discuție în litigiul principal să deducă din profitul său impozabil pierderile suferite de un sediu permanent situat într-un alt stat membru atunci când, pe de o parte, această societate a epuizat toate posibilitățile de a deduce aceste pierderi pe care i le oferă dreptul statului membru în care este situat acest sediu și, pe de altă parte, a încetat să încaseze vreun venit de la respectivul sediu, astfel încât nu mai există nicio posibilitate ca pierderile menționate să poată fi luate în considerare în statul membru respectiv, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere.

Cauza C-108/17, Enteco Baltic - Articolul 143 alineatul (1) litera (d) și articolul 143 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/69/CE, trebuie să fie interpretate în sensul că se opun ca autoritățile competente ale unui stat membru să refuze scutirea de taxa pe valoarea adăugată la import pentru simplul motiv că, în urma unei schimbări a circumstanțelor care a intervenit ulterior importului, produsele în discuție au fost livrate unei alte persoane impozabile decât cea al cărei număr de identificare în scopuri de taxă pe valoarea adăugată era indicat în declarația de import, deși importatorul a comunicat toate informațiile referitoare la identitatea noului cumpărător

autorităților competente ale statului membru de import, cu condiția să se demonstreze că sunt efectiv întrunite condițiile de fond pentru scutirea livrării intracomunitare subsecvente.

Articolul 143 alineatul (1) litera (d) din Directiva 2006/112, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/69, coroborat cu articolul 138 și cu articolul 143 alineatul (2) litera (c) din această directivă, astfel cum a fost modificată, trebuie să fie interpretat în sensul că:

– documentele prin care se confirmă transportul de bunuri de la un antrepozit fiscal situat în statul membru de import care nu are ca destinație cumpărătorul, ci un antrepozit fiscal situat în alt stat membru, pot fi considerate elemente de probă suficiente în ceea ce privește expedierea sau transportul acestor bunuri către un alt stat membru;

– documentele precum scrisorile de expediție întocmite pe baza Convenției referitoare la contractul de transport internațional de mărfuri pe șosele, semnată la Geneva la 19 mai 1956, astfel cum a fost modificată prin Protocolul din 5 iulie 1978, și documentele administrative electronice care însoțesc deplasarea bunurilor în regim suspensiv de accize pot fi luate în considerare pentru a se demonstra că, la momentul importului într-un stat membru, bunurile în discuție sunt destinate să fie expediate sau transportate către un alt stat membru, în sensul articolului 143 alineatul (2) litera (c) din Directiva 2006/112, astfel cum a fost modificată, cu condiția ca documentele menționate să fie prezentate la acest moment și să cuprindă toate informațiile necesare. Aceste documente, precum și confirmările electronice ale livrării produselor și raportul de primire întocmit la finalul unei deplasări în regim suspensiv de accize sunt de natură să demonstreze că bunurile menționate sunt efectiv expediate sau transportate către un alt stat membru, în conformitate cu articolul 138 alineatul (1) din Directiva 2006/112, astfel cum a fost modificată.

Articolul 143 alineatul (1) litera (d) din Directiva 2006/112, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/69, trebuie să fie interpretat în sensul că se opune ca autoritățile unui stat membru să îi refuze unui importator beneficiul dreptului la scutirea de taxa pe valoarea adăugată, prevăzut de această dispoziție, pentru importurile de bunuri pe care le-a efectuat în acest stat membru și care au fost urmate de o livrare intracomunitară, pentru motivul că aceste bunuri nu au fost transmise direct cumpărătorului, ci au fost preluate de întreprinderi de transport și de antrepozite fiscale desemnate de acesta, atunci când dreptul de a dispune de bunurile menționate în calitate de proprietar a fost transferat de importator cumpărătorului. În acest cadru, noțiunea „livrare de bunuri”, în sensul articolului 14 alineatul (1) din această directivă, astfel cum a fost modificată, trebuie să fie interpretată în același mod ca în contextul articolului 167 din directiva menționată, astfel cum a fost modificată.

	<p>Articolul 143 alineatul (1) litera (d) din Directiva 2006/112, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/69, trebuie să fie interpretat în sensul că se opune unei practici administrative în temeiul căreia, în împrejurări precum cele din litigiul principal, beneficiul dreptului la scutirea de taxa pe valoarea adăugată la import îi este refuzat importatorului de bună-credință atunci când condițiile privind scutirea livrării intracomunitare subsecvente nu sunt întrunite din cauza unei fraude fiscale săvârșite de cumpărător, cu excepția cazului în care se demonstrează că importatorul știa sau ar fi trebuit să știe că operațiunea făcea parte dintr-o fraudă săvârșită de cumpărător și nu a luat toate măsurile rezonabile care îi stăteau în putere pentru a evita participarea sa la această fraudă. Simplul fapt că importatorul și cumpărătorul au comunicat prin mijloace de comunicare electronică nu poate permite să se prezume că importatorul știa sau putea să știe că participa la o asemenea fraudă.</p> <p>Articolul 143 alineatul (1) litera (d) din Directiva 2006/112, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/69, trebuie să fie interpretat în sensul că autoritățile naționale competente nu sunt obligate, atunci când examinează transferul dreptului de a dispune de bunuri în calitate de proprietar, să colecteze informații la care pot avea acces numai autoritățile publice.</p> <p><u>Cauza C-480/16, Fidelity Funds și alții</u> - Articolul 63 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări a unui stat membru în temeiul căreia dividendele distribuite de o societate rezidentă într-un stat membru unui organism de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) nerezident sunt supuse unui impozit reținut la sursă, în timp ce dividendele distribuite unui OPCVM rezident în același stat membru sunt scutite de un astfel de impozit reținut la sursă, cu condiția ca acest organism să efectueze o distribuție minimă către propriii deținători de titluri de participare sau să determine, tehnic, o distribuție minimă și să încaseze un impozit pe această distribuție minimă reală sau fictivă în sarcina propriilor deținători de titluri de participare.</p>
<p>Piața internă</p>	<p><u>Cauza C-15/16, Baumeister</u> - Articolul 54 alineatul (1) din Directiva 2004/39/CE privind piețele instrumentelor financiare, de modificare a Directivelor 85/611/CEE și 93/6/CEE și a Directivei 2000/12/CE și de abrogare a Directivei 93/22/CEE trebuie interpretat în sensul că informațiile referitoare la întreprinderea supravegheată, pe care aceasta le-a comunicat autorității competente, precum și declarațiile acestei autorități din dosarul său de supraveghere, inclusiv corespondența acesteia cu alte organisme, nu constituie, toate, în mod necondiționat, informații confidențiale care intră, așadar, sub incidența obligației de păstrare a secretului profesional prevăzute la această dispoziție. Această</p>

	<p>calificare se aplică informațiilor deținute de autoritățile desemnate de statele membre pentru a îndeplini funcțiile prevăzute de această directivă, care, în primul rând, nu au caracter public și care, în al doilea rând, prin divulgare ar risca să aducă atingere intereselor persoanei fizice sau juridice care le-a furnizat sau terților ori bunei funcționări a sistemului de control al activității întreprinderilor de investiții pe care legiuitorul Uniunii l-a instituit prin adoptarea Directivei 2004/39.</p> <p>Articolul 54 alineatul (1) din Directiva 2004/39 trebuie interpretat în sensul că este necesar să se aprecieze caracterul confidențial al informațiilor referitoare la întreprinderea supravegheată, pe care aceasta le-a comunicat autorităților desemnate de statele membre pentru a îndeplini funcțiile prevăzute de această directivă, la data examinării pe care aceste autorități trebuie să o efectueze pentru a se pronunța asupra cererii de divulgare cu privire la respectivele informații, indiferent de calificarea acestora la momentul la care au fost comunicate autorităților menționate.</p> <p>Articolul 54 alineatul (1) din Directiva 2004/39 trebuie interpretat în sensul că informațiile deținute de autoritățile desemnate de statele membre pentru a îndeplini funcțiile prevăzute de această directivă care au putut să constituie secrete de afaceri, dar care datează de cinci ani sau mai mult se consideră, în principiu, din cauza trecerii timpului, că sunt istorice și că și-au pierdut, din acest motiv, caracterul secret, cu excepția cazului în care, în mod excepțional, partea care se prevalează de acest caracter demonstrează că, în pofida vechimii lor, aceste informații constituie încă elemente esențiale ale poziției sale comerciale sau ale celor ale terților în cauză. Astfel de considerații nu sunt aplicabile în ceea ce privește informațiile deținute de aceste autorități a căror confidențialitate s-ar putea justifica pentru alte motive decât importanța lor pentru poziția comercială a întreprinderilor în cauză.</p> <p>Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p>
<p>Cooperare judiciară în materie civilă</p>	<p><u>Cauza C-512/17, HR</u> - Articolul 8 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești, de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1347/2000, trebuie interpretat în sensul că reședința obișnuită a copilului, în sensul acestui regulament, corespunde locului în care se situează, în fapt, centrul vieții sale. Revine instanței naționale sarcina să stabilească unde se situa acest centru la momentul introducerii cererii referitoare la răspunderea părintească în ceea ce îl privește pe copil, pe baza unei serii de elemente de fapt concordante. În această privință, într-o cauză precum cea din litigiul principal, având în vedere faptele stabilite de această instanță, constituie, împreună, împrejurări determinante:</p>

- faptul că, de la nașterea copilului până la separarea părinților săi, acesta a locuit în general cu ei într-un anumit loc;
 - împrejurarea că părintele care exercită, în fapt, de la separarea cuplului, drepturile privind încredințarea în raport cu copilul locuiește în continuare zi de zi cu el în acest loc și își exercită acolo activitatea profesională, care se înscrie în cadrul unui raport de muncă pe perioadă nedeterminată, și
 - faptul că, în locul menționat, copilul are contacte regulate cu celălalt părinte, care are în continuare reședința în același loc.
- În schimb, într-o cauză precum cea din litigiul principal, nu pot fi considerate împrejurări determinante:
- șederile pe care părintele care exercită, în fapt, drepturile privind încredințarea în raport cu copilul le-a efectuat în trecut cu acesta pe teritoriul statului membru din care este originar acest părinte, în cadrul concediilor sale sau pe perioada sărbătorilor;
 - originile părintelui în cauză, legăturile de ordin cultural ale copilului cu acest stat membru care decurg de aici și relațiile sale cu familia sa care are reședința în statul membru menționat și
 - eventuala intenție a părintelui menționat de a se stabili cu copilul, pe viitor, în același stat membru.

Cauza C-250/17, Tarragó da Silveira - Articolul 15 din Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 privind procedurile de insolvență trebuie să fie interpretat în sensul că se aplică unui proces în curs de soluționare la o instanță dintr-un stat membru, având ca obiect obligarea unui debitor la plata unei sume de bani datorate în temeiul unui contract de prestări servicii, precum și la plata unei despăgubiri pentru neîndeplinirea aceleiași obligații contractuale, în cazul în care acest debitor a fost declarat insolubil în cadrul unei proceduri de insolvență deschise într-un alt stat membru, iar această declarație de insolvență acoperă întregul patrimoniu al debitorului respectiv.

Cauza C-20/17, Oberle - Articolul 4 din Regulamentul (UE) nr. 650/2012 privind competența, legea aplicabilă, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești și acceptarea și executarea actelor autentice în materie de succesiuni și privind crearea unui certificat european de moștenitor trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări a unui stat membru precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede că, deși defunctul nu își avea reședința obișnuită în acest stat membru în momentul decesului, instanțele din acest din urmă stat rămân competente să elibereze certificate naționale de moștenitor, în cadrul unei succesiuni cu elemente de extraneitate, atunci când unele bunuri succesoriale sunt

situate pe teritoriul statului membru menționat sau dacă defunctul avea cetățenia aceluiași stat membru.

Cauza C-1/17, Petronas Lubricants Italy - Articolul 20 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială trebuie interpretat în sensul că, într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, conferă angajatorului dreptul de a introduce în fața instanței sesizate în mod legal cu cererea principală formulată de un angajat o cerere reconvențională întemeiată pe un contract de cesiune de creanță încheiat, între angajator și titularul inițial al creanței, la o dată ulterioară introducerii acestei cereri principale.

Cauza C-612/15, Kolev și alții - Articolul 325 alineatul (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale care instituie o procedură de închidere a procedurii penale precum cea prevăzută la articolele 368 și 369 din Nakazatelnо protsesualen kodeks (Codul de procedură penală), în măsura în care această reglementare se aplică în proceduri deschise în cazuri privind o fraudă gravă sau o altă activitate ilegală gravă care aduce atingere intereselor financiare ale Uniunii Europene în materie vamală. Revine instanței naționale sarcina de a conferi efect deplin articolului 325 alineatul (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene lăsând neaplicată, dacă este necesar, reglementarea menționată, asigurând în același timp respectarea drepturilor fundamentale ale persoanelor acuzate.

Articolul 6 alineatul (3) din Directiva 2012/13/UE privind dreptul la informare în cadrul procedurilor penale trebuie interpretat în sensul că nu se opune ca informații detaliate cu privire la acuzare să fie comunicate apărării după depunerea în instanță a rechizitoriului, ca act de sesizare a instanței, dar înainte de începerea de către aceasta a examinării pe fond a acuzării și de deschiderea dezbaterilor în fața sa sau chiar după deschiderea acestor dezbateri, dar înainte de faza deliberării, atunci când informațiile astfel comunicate fac obiectul unor modificări ulterioare, cu condiția ca instanța să ia toate măsurile necesare pentru a garanta respectarea dreptului la apărare și caracterul echitabil al procedurii.

Articolul 7 alineatul (3) din această directivă trebuie interpretat în sensul că revine instanței naționale sarcina de a se asigura că se acordă apărării posibilitatea efectivă de a avea acces la materialul cauzei, un asemenea acces putând, dacă este cazul, să intervină după depunerea în instanță a rechizitoriului, ca act de sesizare a instanței, dar înainte de începerea de către aceasta a examinării pe fond a acuzării și de deschiderea dezbaterilor în fața sa sau chiar după deschiderea acestor dezbateri, dar înainte de faza deliberării, atunci când noi elemente de probă sunt depuse la dosar pe parcursul judecății, cu condiția ca instanța să ia toate măsurile

	<p>necesare pentru a garanta respectarea dreptului la apărare și caracterul echitabil al procedurii.</p> <p>Articolul 3 alineatul (1) din Directiva 2013/48/UE privind dreptul de a avea acces la un avocat în cadrul procedurilor penale și al procedurilor privind mandatul european de arestare, precum și dreptul ca o persoană terță să fie informată în urma privării de libertate și dreptul de a comunica cu persoane terțe și cu autorități consulare în timpul privării de libertate trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări naționale care impune instanței naționale să excludă avocatul mandatat de două persoane acuzate, împotriva voinței acestora din urmă, pentru motivul că interesele acestor persoane sunt contradictorii, și nici posibilității ca această instanță să permită persoanelor menționate să mandateze un nou avocat sau, dacă este cazul, să desemneze ea însăși doi avocați din oficiu, în vederea înlocuirii primului avocat.</p>
<p>Proprietate intelectuală, industrială și comercială</p>	<p><u>Cauza C-163/16, Louboutin și Christian Louboutin</u> - Articolul 3 alineatul (1) litera (e) punctul (iii) din Directiva 2008/95/CE de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci trebuie interpretat în sensul că un semn care constă într-o culoare aplicată pe talpa unui pantof cu toc înalt, precum cel în discuție în litigiul principal, nu este constituit exclusiv din „formă”, în sensul acestei dispoziții.</p> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p> <p><u>Cauza C-681/16, Pfizer Ireland Pharmaceuticals, Operations Support Group</u> - Mecanismele specifice prevăzute în capitolul 2 din anexa IV la Actul privind condițiile de aderare la Uniunea Europeană a Republicii Cehe, a Republicii Estonia, a Republicii Cipru, a Republicii Letonia, a Republicii Lituania, a Republicii Ungare, a Republicii Malta, a Republicii Polone, a Republicii Slovenia și a Republicii Slovace și adaptările tratatelor pe care se întemeiază Uniunea Europeană, în capitolul 1 din anexa V la Actul privind condițiile de aderare la Uniunea Europeană a Republicii Bulgaria și a României și adaptările tratatelor pe care se întemeiază Uniunea Europeană și în capitolul 1 din anexa IV la Actul privind condițiile de aderare la Uniunea Europeană a Republicii Croația, precum și adaptările la Tratatul privind Uniunea Europeană, la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și la Tratatul de instituire a Comunității Europene a Energiei Atomice trebuie interpretate în sensul că permit titularului unui certificat suplimentar de protecție, eliberat într-un alt stat membru decât noile state membre vizate de aceste acte de aderare, să se opună importului paralel al unui medicament provenit din aceste noi state membre în situația în care ordinele juridice ale acestor din urmă state nu prevedeau posibilitatea obținerii unei protecții echivalente la data introducerii cererii de brevet de bază, ci la data</p>

	<p>publicării cererii de brevet de bază și/sau a introducerii cererii de certificat suplimentar de protecție în statul membru de import, astfel încât titularului îi era imposibil să obțină un brevet și un certificat suplimentar de protecție echivalent în statele de export.</p> <p>Mecanismele specifice prevăzute în capitolul 2 din anexa IV la Actul privind condițiile de aderare la Uniunea Europeană a Republicii Cehe, a Republicii Estonia, a Republicii Cipru, a Republicii Letonia, a Republicii Lituania, a Republicii Ungare, a Republicii Malta, a Republicii Polone, a Republicii Slovenia și a Republicii Slovace și adaptările tratatelor pe care se întemeiază Uniunea Europeană, în capitolul 1 din anexa V la Actul privind condițiile de aderare la Uniunea Europeană a Republicii Bulgaria și a României și adaptările tratatelor pe care se întemeiază Uniunea Europeană și în capitolul 1 din anexa IV la Actul privind condițiile de aderare la Uniunea Europeană a Republicii Croația, precum și adaptările la Tratatul privind Uniunea Europeană, la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și la Tratatul de instituire a Comunității Europene a Energiei Atomice trebuie interpretate în sensul că se aplică prelungirii prevăzute la articolul 36 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1901/2006 privind medicamentele de uz pediatric și de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 1768/92, a Directivei 2001/20/CE, a Directivei 2001/83/CE și a Regulamentului (CE) nr. 726/2004.</p>
<p>Politică socială</p>	<p><u>Cauza C-57/17</u>, Checa Honrado - Articolul 3 primul paragraf din Directiva 2008/94/CE privind protecția lucrătorilor salariați în cazul insolvenței angajatorului trebuie interpretat în sensul că, atunci când, potrivit reglementării naționale în cauză, anumite despăgubiri legale datorate pentru încetarea contractului de muncă prin voința lucrătorului, precum și cele datorate în caz de concediere pentru motive obiective țin de noțiunea „compensație pentru încetarea raporturilor de muncă”, în sensul acestei dispoziții, despăgubirile legale datorate pentru încetarea contractului de muncă prin voința lucrătorului din cauza transferului locului de muncă de către angajator, care obligă lucrătorul să își schimbe locul de reședință, trebuie deopotrivă să fie incluse în aceeași noțiune.</p> <p><u>Cauza C-677/16</u>, Montero Mateos - Clauza 4 punctul 1 din Acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată, care figurează în anexa la Directiva 1999/70/CE privind acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată, încheiat între CES, UNICE și CEEP, trebuie interpretată în sensul că nu se opune unei reglementări naționale care nu prevede plata niciunei indemnizații lucrătorilor angajați în temeiul unor contracte de muncă pe durată determinată pentru a ocupa temporar un loc de muncă pe durata procedurii de recrutare sau de promovare în vederea ocupării definitive a respectivului post, cum este contractul de</p>

	<p>„interinidad” în discuție în litigiul principal, la expirarea termenului pentru care au fost încheiate aceste contracte, în condițiile în care lucrătorilor pe durată nedeterminată le este acordată o indemnizație la rezilierea contractului lor de muncă pentru un motiv obiectiv.</p> <p><u>Cauza C-574/16, Grupo Norte Facility</u> - Clauza 4 punctul 1, care figurează în anexa la Directiva 1999/70/CE privind acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată, încheiat între CES, UNICE și CEEP trebuie interpretată în sensul că nu se opune unei reglementări naționale potrivit căreia indemnizația plătită lucrătorilor angajați în temeiul unor contracte de muncă pe durată determinată pentru a acoperi timpul de lucru lăsat vacant de un lucrător care se pensionează parțial, cum este contractul de suplinire în discuție în litigiul principal, la expirarea termenului pentru care au fost încheiate aceste contracte, este mai mică decât indemnizația acordată lucrătorilor pe durată nedeterminată la rezilierea contractului lor de muncă pentru un motiv obiectiv.</p> <p><u>Cauza C-451/16, MB et pension de retraite</u> - Directiva 79/7/CEE privind aplicarea treptată a principiului egalității de tratament între bărbați și femei în domeniul securității sociale, în special articolul 4 alineatul (1) prima liniuță coroborat cu articolul 3 alineatul (1) litera (a) a treia liniuță și cu articolul 7 alineatul (1) litera (a) din aceasta, trebuie să fie interpretată în sensul că se opune unei reglementări naționale care impune unei persoane care și-a schimbat genul să îndeplinească nu numai criteriile de ordin fizic, social și psihologic, ci și condiția de a nu fi căsătorită cu o persoană de același gen cu cel pe care aceasta l-a dobândit în urma schimbării respective, pentru a putea solicita să beneficieze de o pensie de stat pentru limită de vârstă de la vârsta legală de pensionare a persoanelor având genul dobândit respectiv.</p> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p>
<p>Mediu</p>	<p><u>Cauza C-160/17, Thybaut și alții</u> - Articolul 2 litera (a), articolul 3 alineatul (1) și articolul 3 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2001/42/CE privind evaluarea efectelor anumitor planuri și programe asupra mediului trebuie interpretate în sensul că un decret prin care se adoptă un perimetru de consolidare urbană, care are ca unic obiect stabilirea unei zone geografice în interiorul căreia se va putea realiza un proiect de urbanism care să urmărească recalificarea și dezvoltarea unor funcții urbane și care necesită crearea, modificarea, extinderea, eliminarea sau ridicarea la nivel a rețelei stradale și a spațiilor publice, în vederea realizării căruia se va putea deroga de la anumite norme de urbanism, intră, ca urmare a acestei posibilități de derogare, în sfera noțiunii „planuri și programe”, putând avea efecte</p>

	<p>semnificative asupra mediului, în sensul acestei directive, care necesită o evaluare ecologică.</p> <p><u>Cauza C-671/16, Inter-Environnement Bruxelles și alții</u> - Articolul 2 litera (a) articolul 3 alineatul (1) și articolul 3 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2001/42/CE privind evaluarea efectelor anumitor planuri și programe asupra mediului trebuie interpretate în sensul că un regulament regional de urbanism precum cel în discuție în litigiul principal, care stabilește anumite cerințe pentru realizarea de proiecte imobiliare, intră în sfera noțiunii „planuri și programe”, putând avea efecte semnificative asupra mediului, în sensul acestei directive, și trebuie supus, în consecință, unei evaluări privind efectele asupra mediului.</p> <p><u>Cauza C-543/16, Comisia/Germania</u> - Republica Federală Germania nu a respectat obligațiile ce îi revin în temeiul articolului 5 alineatele (5) și (7) din Directiva 91/676/CEE privind protecția apelor împotriva poluării cu nitrați proveniți din surse agricole.</p> <p><u>Cauza C-557/15, Comisia/Malta</u> - Prin adoptarea regimului derogatoriu care permite capturarea vie a șapte specii de cinteze sălbatice (cinteză <i>Fringilla coelebs</i>, cânepar <i>Carduelis cannabina</i>, sticlete <i>Carduelis carduelis</i>, florinte <i>Carduelis chloris</i>, botgros <i>Coccothraustes coccothraustes</i>, cănăraș <i>Serinus serinus</i> și scatiu <i>Carduelis spinus</i>), Republica Malta nu a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul dispozițiilor articolului 5 literele (a) și (e) și ale articolului 8 alineatul (1) din Directiva 2009/147/CE privind conservarea păsărilor sălbatice coroborate cu articolul 9 alineatul (1) din această directivă.</p> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p>
Transport	<p><u>Cauza C-130/18, flightright</u> - Articolul 5 alineatul (1) litera (c) punctul (iii) din Regulamentul (CE) nr. 261/2004 de stabilire a unor norme comune privind compensarea și asistența pentru pasageri în eventualitatea refuzului la îmbarcare și anularea sau întârzierea îndelungată a unui zbor și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 295/91 trebuie interpretat în sensul că un pasager care a fost informat cu privire la anularea zborului său cu mai puțin de șapte zile înainte de plecarea programată a acestuia din urmă are dreptul la o despăgubire în temeiul acestei dispoziții în cazul în care reorientarea oferită de transportator i-a permis să ajungă la destinația finală la mai mult de două ore, dar mai puțin de trei ore, după ora programată de sosire a zborului anulat.</p>
Cetățenia Uniunii	<p><u>Cauza C-246/17, Diallo</u> - Articolul 10 alineatul (1) din Directiva 2004/38/CE privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru</p>

cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora, de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 1612/68 și de abrogare a Directivelor 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE și 93/96/CEE trebuie interpretat în sensul că decizia privind cererea de permis de ședere de membru de familie al unui cetățean al Uniunii Europene trebuie adoptată și notificată în termenul de șase luni prevăzut în această dispoziție. Directiva 2004/38 trebuie interpretată în sensul că se opune unei reglementări naționale care impune autorităților naționale competente să elibereze din oficiu un permis de ședere de membru de familie al unui cetățean al Uniunii Europene persoanei interesate în cazul în care termenul de șase luni vizat la articolul 10 alineatul (1) din Directiva 2004/38 este depășit, fără a constata în prealabil că persoana interesată îndeplinește efectiv condițiile pentru șederea în statul membru gazdă în conformitate cu dreptul Uniunii. Dreptul Uniunii trebuie interpretat în sensul că se opune unei jurisprudențe naționale în temeiul căreia, ca urmare a anulării jurisdicționale a unei decizii prin care s-a refuzat eliberarea unui permis de ședere de membru de familie al unui cetățean al Uniunii Europene, autoritatea națională competentă are la dispoziție în mod automat integralitatea termenului de șase luni vizat la articolul 10 alineatul (1) din Directiva 2004/38.

Cauza C-230/17, Deha Altiner și Ravn - Articolul 21 alineatul (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări a unui stat membru care nu prevede acordarea unui drept de ședere derivat, în temeiul dreptului Uniunii, unui resortisant al unui stat terț, membru de familie al unui cetățean al Uniunii care are cetățenia respectivului stat membru și care se întoarce în acel stat după ce a locuit, în temeiul și cu respectarea dreptului Uniunii, într-un alt stat membru, în cazul în care acel membru de familie al cetățeanului Uniunii în cauză nu a intrat pe teritoriul statului membru de origine al acestui cetățean al Uniunii sau nu a depus în acel stat o cerere de permis de ședere „ca o consecință firească” a întoarcerii, în respectivul stat membru, a cetățeanului Uniunii în discuție, cu condiția ca o astfel de reglementare să impună, în cadrul unei aprecieri globale, să se țină seama și de alte elemente pertinente, în special cele care pot demonstra că, în pofida timpului scurs între întoarcerea cetățeanului Uniunii în respectivul stat membru și intrarea membrului familiei sale, resortisant al unui stat terț, în același stat membru, viața de familie întemeiată și consolidată în statul membru gazdă nu a încetat, astfel încât să justifice acordarea, în favoarea membrului de familie în cauză, a unui drept de ședere derivat, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere.

Cauza C-673/16, Coman și alți - Într-o situație în care un cetățean al Uniunii a făcut uz de libertatea sa de circulație deplasându-se și locuind efectiv, în

	<p>conformitate cu condițiile prevăzute la articolul 7 alineatul (1) din Directiva 2004/38/Ce privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora, de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 1612/68 și de abrogare a Directivelor 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE și 93/96/CEE, într-un alt stat membru decât cel a cărui cetățenie o deține și a întemeiat sau a consolidat cu această ocazie o viață de familie cu un resortisant al unui stat terț, de același sex, de care este legat printr-o căsătorie legal încheiată în statul membru gazdă, articolul 21 alineatul (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene trebuie interpretat în sensul că se opune ca autoritățile competente ale statului membru a cărui cetățenie o deține cetățeanul Uniunii să refuze acordarea unui drept de ședere pe teritoriul acestui stat membru resortisantului menționat, pentru motivul că dreptul statului membru menționat nu prevede căsătoria între persoane de același sex.</p> <p>Articolul 21 alineatul (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene trebuie interpretat în sensul că, în împrejurări precum cele în discuție în litigiul principal, resortisantul unui stat terț, de același sex ca cetățeanul Uniunii, a cărui căsătorie cu acesta din urmă a fost încheiată într-un stat membru conform dreptului acestui stat, dispune de un drept de ședere pe o perioadă mai mare de trei luni pe teritoriul statului membru a cărui cetățenie o deține cetățeanul Uniunii. Acest drept de ședere derivat nu poate fi supus unor condiții mai stricte decât cele prevăzute la articolul 7 din Directiva 2004/38.</p> <p>Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p>
<p>Agricultură și pescuit</p>	<p><u>Cauza C-169/17, Asociación Nacional de Productores de Ganado Porcino</u> - Articolele 34 și 35 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene trebuie interpretate în sensul că: articolul 34 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene nu se opune unei reglementări naționale care prevede că denumirea comercială „iberico de cebo” poate fi atribuită numai produselor care îndeplinesc anumite condiții impuse de această reglementare națională, din moment ce aceasta din urmă permite importul și comercializarea produselor care provin din alte state membre decât cel care a adoptat reglementarea națională menționată, sub denumirile pe care acestea le poartă potrivit reglementării din statul membru de origine, chiar dacă acestea sunt asemănătoare, similare sau identice cu denumirile prevăzute de reglementarea națională în discuție în litigiul principal. Articolul 35 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene nu se opune unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal.</p> <p>Articolul 3 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2008/120 de stabilire a normelor minime de protecție a porcilor coroborat cu articolul 12 din aceasta trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări naționale care condiționează</p>

utilizarea anumitor denumiri comerciale pentru produsele obținute din porcul iberic prelucrate sau comercializate în Spania de respectarea, de către producători, a unor condiții de creștere a porcului iberic mai stricte decât cele prevăzute la acest articol 3 alineatul (1) litera (a) și a unei vârste minime de sacrificare de 10 luni.

Cauza C-44/17, Scotch Whisky Association - Articolul 16 litera (a) din Regulamentul (CE) nr. 110/2008 privind definirea, desemnarea, prezentarea, etichetarea și protecția indicațiilor geografice ale băuturilor spirtoase și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 1576/89 trebuie să fie interpretat în sensul că, pentru a se constata existența unei „utilizări comerciale indirecte” a unei indicații geografice înregistrate, este necesar ca elementul în litigiu să fie utilizat într-o formă fie identică cu această indicație, fie similară din punct de vedere fonetic și/sau vizual. În consecință, nu este suficient ca acest element să fie de natură să creeze în percepția publicului vizat o oarecare asociere cu indicația menționată sau cu zona geografică aferentă acesteia.

Articolul 16 litera (b) trebuie să fie interpretat în sensul că, pentru a constata existența unei „evocări” a unei indicații geografice înregistrate, instanța de trimitere trebuie să aprecieze dacă, în prezența denumirii în litigiu, consumatorului european mediu, normal informat, suficient de atent și avizat, îi este indusă în mod direct, ca imagine de referință, marfa care beneficiază de indicația geografică protejată. În cadrul acestei aprecieri, în lipsa, în primul rând, a unei asemănări fonetice și/sau vizuale a denumirii în litigiu cu indicația geografică protejată și, în al doilea rând, a unei încorporări parțiale a acestei indicații în denumirea respectivă, instanța menționată trebuie să țină seama, după caz, de apropierea conceptuală dintre denumirea menționată și indicația amintită. Articolul 16 litera (b) trebuie să fie interpretat în sensul că, pentru a se constata existența unei „evocări” a unei indicații geografice înregistrate, nu este necesar să se țină seama de contextul în care se află elementul în litigiu și în special de faptul că acesta este însoțit de o precizare privind originea reală a produsului în cauză.

Articolul 16 litera (c) trebuie să fie interpretat în sensul că, pentru a se constata existența unei „indicații false sau înșelătoare” interzise de această dispoziție, nu este necesar să se țină seama de contextul în care este utilizat elementul în litigiu.

[Comunicatul de presă](http://www.curia.europa.eu) este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.

Cauza C-683/16, Deutscher Naturschutzring - Articolul 11 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1380/2013 privind politica comună în domeniul pescuitului, de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 1954/2003 și (CE) nr. 1224/2009 și de abrogare a Regulamentelor (CE) nr. 2371/2002 și (CE) nr. 639/2004 și a Deciziei 2004/585/CE trebuie interpretat în sensul că se opune ca un stat membru să adopte, în domeniul apelor aflate sub suveranitatea sau sub

jurisdicția acestuia, măsurile care îi sunt necesare pentru îndeplinirea obligațiilor sale impuse de articolul 6 din Directiva 92/43/CEE a privind conservarea habitatelor naturale și a speciilor de faună și floră sălbatică și prin intermediul cărora se interzice complet în ariile Natura 2000 pescuitul maritim profesional cu echipamente de pescuit care ating fundul mării, precum și cu setci fixe de fund, din moment ce astfel de măsuri afectează navele de pescuit care arborează pavilionul altor state membre.

Articolul 11 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1380/2013 trebuie interpretat în sensul că se opune adoptării de către un stat membru de măsuri precum cele în discuție în litigiul principal, în domeniul apelor aflate sub suveranitatea sau sub jurisdicția acestuia, care sunt necesare pentru îndeplinirea obligațiilor sale impuse de Directiva 2004/35/CE privind răspunderea pentru mediul înconjurător în legătură cu prevenirea și repararea daunelor aduse mediului.

Cauza C-667/16, Nooren - Articolele 70-72 din Regulamentul (CE) nr. 1122/2009 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (CE) nr. 73/2009 în ceea ce privește ecocondiționalitatea, modularea și sistemul integrat de administrare și control în cadrul schemelor de ajutor direct pentru agricultori prevăzute de regulamentul respectiv, precum și de aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1234/2007 în ceea ce privește ecocondiționalitatea în cadrul schemei de ajutoare prevăzute pentru sectorul vitivinicol coroborate cu articolele 23 și 24 din Regulamentul (CE) nr. 73/2009 de stabilire a unor norme comune pentru sistemele de ajutor direct pentru agricultori în cadrul politicii agricole comune și de instituire a anumitor sisteme de ajutor pentru agricultori, de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 1290/2005, (CE) nr. 247/2006, (CE) nr. 378/2007 și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1782/2003 trebuie interpretate în sensul că, într-o situație în care au fost constatate mai multe cazuri de neconformitate care aparțin aceleiași domeniu, trebuie să se adune, pe de o parte, reducerea valorii totale a plăților directe primite sau care trebuie să fie primite aplicabilă pentru cazurile de neconformitate cauzate de neglijență și, pe de altă parte, reducerea aplicabilă pentru cazurile de neconformitate deliberată, valoarea totală a reducerilor pentru un an calendaristic trebuind să fie stabilită cu respectarea principiului proporționalității și fără a depăși valoarea totală prevăzută la articolul 23 alineatul (1) din Regulamentul nr. 73/2009.

Cauza C-554/16, EP Agrarhandel - Articolul 2 alineatul (4) din Decizia 2001/672/CE de stabilire a unor reguli speciale aplicabile deplasărilor de bovine către locurile de pășunat pe timp de vară din zonele montane, astfel cum a fost modificată prin Decizia 2010/300/UE, trebuie interpretat în sensul că se opune unei dispoziții naționale în temeiul căreia, pentru respectarea termenului de

	<p>notificare a deplasărilor către locurile de pășunat pe timp de vară, data primirii notificării este considerată ca fiind determinantă.</p>
<p>Spațiul de libertate, securitate și justiție</p>	<p><u>Cauza C-83/17, KP</u> - Articolul 4 alineatul (2) din Decizia 2009/941/CE privind legea aplicabilă obligațiilor de întreținere, trebuie interpretat în sensul că:</p> <ul style="list-style-type: none"> – împrejurarea că statul forului corespunde statului în care creditorul are reședința obișnuită nu împiedică aplicarea acestei dispoziții în cazul în care legea desemnată de regula subsidiară de legătură prevăzută la această dispoziție nu coincide cu legea desemnată de regula principală de legătură prevăzută la articolul 3 din protocolul menționat; – într-o situație în care creditorul obligației de întreținere, care și-a schimbat reședința obișnuită, formulează în fața instanțelor din statul în care se află noua sa reședință obișnuită o cerere de întreținere împotriva debitorului pentru o perioadă din trecut în care acesta avea reședința în alt stat membru, legea forului, care este și legea statului în care se află noua sa reședință obișnuită, se poate aplica dacă instanțele din statul membru al forului erau competente să soluționeze litigii în materie de întreținere care priveau aceste părți și care se refereau la perioada menționată. <p>Termenii „nu poate obține întreținere”, care figurează la articolul 4 alineatul (2), trebuie interpretați în sensul că vizează de asemenea situația în care creditorul nu poate obține întreținere în temeiul legii statului în care avea în trecut reședința obișnuită, pentru motivul că nu îndeplinește anumite condiții impuse de această lege.</p>
<p>Energie</p>	<p><u>Cauza C-90/17, Turbogás</u> - Articolul 21 alineatul (5) al treilea paragraf și articolul 14 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2003/96/CE privind restructurarea cadrului comunitar de impozitare a produselor energetice și a electricității trebuie să fie interpretate în sensul că o entitate precum cea în discuție în litigiul principal, care produce energie electrică pentru uz propriu, oricare ar fi dimensiunea sa și activitatea pe care o desfășoară ca activitate principală, trebuie să fie considerată „distribuitor”, în sensul celei dintâi dintre aceste dispoziții, al cărui consum de energie electrică pentru producția de energie electrică intră, însă, în sfera scutirii obligatorii prevăzute la articolul 14 alineatul (1) litera (a) menționat.</p> <p><u>Cauza C-49/17, Koppers Denmark</u> - Articolul 21 alineatul (3) din Directiva 2003/96/CE privind restructurarea cadrului comunitar de impozitare a produselor energetice și a electricității trebuie interpretat în sensul că consumul de produse energetice în incinta unei instituții care le-a produs, în scopul fabricării altor produse energetice, nu intră sub incidența excepției privind faptul generator de impozit prevăzute la această dispoziție atunci când produsele energetice fabricate</p>

	<p>în cadrul activității principale a unei astfel de instituții sunt utilizate în alte scopuri decât drept carburant sau combustibil pentru încălzire.</p>
<p>Securitate socială</p>	<p><u>Cauza C-2/17, Crespo Rey</u> - Acordul privind libera circulație a persoanelor încheiat între Comunitatea Europeană și statele membre ale acesteia, pe de o parte, și Confederația Elvețiană, pe de altă parte, semnat la Luxemburg la 21 iunie 1999, trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări a unui stat membru care obligă lucrătorul migrant care subscrie la o convenție specială pe lângă securitatea socială a acestui stat membru să plătească contribuții în temeiul unei baze de cotizare minime, astfel încât, la calcularea cuantumului teoretic al pensiei sale pentru limită de vârstă, instituția competentă a statului membru menționat asimilează perioada acoperită de această convenție unei perioade realizate în același stat membru și nu ia în considerare, în vederea acestui calcul, decât contribuțiile plătite în cadrul respectivei convenții, deși lucrătorul menționat, înainte de a-și exercita dreptul la liberă circulație, a plătit contribuții în statul membru în cauză în temeiul unor baze superioare bazei de cotizare minime, iar un lucrător sedentar care nu a făcut uz de dreptul său la liberă circulație și care subscrie la o asemenea convenție are posibilitatea de a plăti contribuții în temeiul unor baze superioare bazei de cotizare minime.</p>
<p>Justiție și afaceri interne</p>	<p><u>Cauza C-181/16, Ghandi</u> - Statele membre au dreptul să adopte o decizie de returnare după respingerea cererii de protecție internațională, cu condiția să suspende procedura de returnare până la soluționarea căii de atac împotriva deciziei de respingere.</p> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p>